N°. 19.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 14 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den 29. Januarij. Het schijnt, dat de constitutie van 1812 op Sicilië zal gegeven worden, doch gewijzigd. Het gedrag van de inwoners van Palermo is bewonderenswaardig geweest, doch er is veel bloed gestort; vooral bij de inneming van het fort Montreal, hetwelk na negen uren strijdens eerst door de inwoners van Palermo is bemagtigd. Van een 50tal opstandelingen, die zich in de uniform der konink. troepen hadden gestoken, om daardoor de bezetting te verschalken, is er niet één terug gekomen, dewijl allen zijn afgemaakt. Na het vernemen van deze tijding vloog het volk woedend op de troepen in, en bemagtigde het fort. Toen het volk deze sterkte vermeesterd had, rigtte het alle 50 stukken geschut op de troepen, dezelve 4 uren tijd latende, om zich over te geven. In Palermo zijn bijna 400 bommen gevallen; doch slechts zeer weinigen rigtten schade aan, dewijl van vele door het volk den kop werd afgeslagen, en andere in het geheel niet ontploffen.

Te Messina was het fort in beheer der troepen. Het volk maakte zich gereed om de inwoners van Palermo na te volgen.

DUITSCHLAND.

— In de kreitsen Bruch, Judenburg en Grätz in Oostenrijk zijn zeer bedenkelijke onlusten onder de boeren uitgebroken, waartoe derzelver weigering om vroondiensten voor de landheeren te verrigten, aanleiding heeft gegeven. De meeste eigenaren van landgoederen zijn naar de steden gevlugt, om daar hulp te verzoeken. Er zijn troepen aangerukt, en bij Lietzen is het tusschen 4000 boeren en twee kompagniën infanterie tot een gevecht gekomen, waarbij een dezer laatsten geheel verstrooid is. De boeren, die steeds van buksen voorzien zijn, hebben aanzienlijke hoeveelheden buskruid gekocht.

— Het volgende feit geeft eene bijzondere bijdrage tot de geschiedenis der zeden te Berlijn. De nood dreef in deze dagen eenen man tot een zonderling hulpmiddel. Hij begaf zich in de diergaarde en maakte toebereidselen, om zich aan eenen boom op te hangen, toen hij een naar het uiterlijke vermogend heer zag naderen. Teruggehouden, verhaalde hij, dat hij wegens eene schuld van 5 rijksd. tot dezen wanhopigen stap gekomen was. Hij verkreeg die som; maar hoe verbaasd was de menschlievende gever, toen hij eenige dagen daarna aan eene andere plaats denzelfden man dezelfde manoeuvre zag verrigten en dezelfde geschiedenis vernam. Bij nader onderzoek bleek, dat dit middel reeds eenige malen en telkens met goed gevolg was aangewend. Hij werd door de politie gevat, maar men bevindt zich in eene zekere verlegenheid, onder welke regtstitel men hem straffen zal. [In Londen geschieden dergelijke opligterijen dagelijks.]

ENGELAND.

— De scherpregter te Limerick heeft geweigerd zijn ambt uit te oefenen, op de misdadigers, die door de speciale commissie tot onderzoek der misdaden in Ierland, ter dood veroordeeld zijn. De sheriff is dus genoodzaakt geweest den scherpregter van Kilmainham te ontbieden, die zich thans belast heeft met de uitvoering der vonnissen.

— Dezer dagen stond een grijsaard, 104 jaren oud, teregt, daar men hem in toestand van dronkenschap op straat had gevonden. Hij werd veroordeeld tot 2 sh. 6 d. boete, terwijl de regter hem ernstig het onvoegzame van zulk een gedrag, bijzonder voor een oud man, onder het oog bragt.

— Onlangs heeft eene oude juffrouw te Hereford haar gansche vermogen van 4—5000 pond sterling aan den staat tot delging der schuld vermaakt. (Waren er bij ons ook maar vele zulke oude juffrouwen!)

FRANKRIJK.

— Een Parijzenaar liep met eene snelheid de koude der vorige maand weerdig. Hij had een dikke jas aan met kap over het hoofd, grooten das omgeslagen, handschoenen en de handen in de jaszakken. Een bedelaar nadert hem zingende.

Ik geef nooit aan armen, was het woord van onzen parijzenaar die zijne borstwering tegen de koude niet in wanorde wilde brengen.

Wel Mijnheer, antwoordde de ongelukkige, aan wie geeft UEd. dan?

(*Terwyl hy zyn jas losmaakt en een zilveren stukje uit de beurs haalt*) ziedaar neem aan, ik geef aan menschen van vernuft.

Vindt men hierin niet de Parijzenaar, misschien den Franschman, geheel en al weder?

BELGIE.

— De zaak van *Rosseel-van den Plas*, de bedrijvers van den driedubbelen moord, is den 8. Februarij voor het hof van assisen van Braband begonnen. 125 getuigen waren daarbij tegenwoordig.

— Laatstleden Maandag, des morgens om 7 ure, is bij Wetteren een treurig ongeval gebeurd. Een 18jarig meisje, *Henriette Spille*, ging naast den spoorweg, toen zij eensklaps door den trein van Gent komende verrast en verpletterd werd. Denzelfden avond heeft op den spoorweg van Namen een dubbel ongeluk plaats gehad. Een 20jarig jongman en een 18jarig meisje bevonden zich op deze baan, en den trein niet hoorende aankomen, zijn zij door de locomotief omver geworpen. De jongman is letterlijk in tweeën gereden; het meisje is de dij vermorseld en heeft men een been moeten afzetten. Men heeft weinig hoop op het behoud van haar leven.

NEDERLANDEN.

— Wij vernemen, uit eene gewoonlijk goed onderrigte bron, dat bij de regering het voornemen bestaat, om zes nieuwe compagnien maréchaussés op te rigten; daarentegen zou een regiment dragonders worden afgeschaft. Met de twee bestaande zouden wij dus acht compagnien maréchaussés verkrijgen; de goede diensten, welke dit wapen in Limburg en Noord-Braband bewijst, maken de spoedige uitvoering van dit voornemen zeer wenschelijk, bij de meer en meer toenemende onveiligheid ten platten lande. (*T. N.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

Grooten indruk maken in alle steden van Italie de tydingen uit de beide Sicilien; overal roept men: Leve de Sicilianen! leve de constitutie! — De keizer van Rusland heeft aan zyne geliefde onderdanen het gebruik van aardappelen voorshands verboden; de bezitters mogen echter den voorhanden zynden voorraad bewaren. — De keizer van Oostenryk ligt met de griep. — Men leest in de Staats-Cour. No. 30, dat Oostenryk eene goddelyke zending heeft ontvangen om de vryheid van Italië te fnuiken. — De toestand van prins Alexander begint allengs te beteren aan de gezondheidsbronnen van Madera. — Even als te Leyden heeft men te Gron. een heer die 9 weken onder 't ys had doorgebragt levenloos opgehaald. — Overleden te Utrecht prof. de Brueys in de regten, wiens post moeyelyk zal zyn te vervullen, want de man was braaf. (HB.) — Z. M. heeft voor 10,000 gl. deelgenomen in de heilzame mestmaatschappy van dr. Sarphati. — De volmaaktheden des Scheppers in zyne schepselen zullen door 5 professors herzien en verbeterd worden. — De koning der Hannoveranen bevindt zich onpasselyk: het einde wordt met ongeduld verwacht. — De jongste berigten uit Vlaanderen geven eene verbetering te kennen in den toestand der meeste gemeenten waar de typhus heerscht. — Eene vredebreuk tusschen Sardinië en Oostenryk schynt onvermydelyk. Van weêrszyde maakt men groote toebereidselen. — De kermis is te Rotterdam voor goed afgeschaft. — Eene merrie van mynheer van der Hoop, beroemd paardenliefhebber en lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, heeft, met hardloopen, een prys behaald te Zaandam. Men vond het daar zeer opmerkelyk dat de koningin, juist 10 jaren vroeger, terzelfder plaatse en op gelyke wyze, den prys gewonnen had. Die koningin was ook een merrie en behoorde aan denzelfden heer. — De ambulante priesteressen van Venus, te Rotterdam, mogen aldaar des avonds op straat naar niets anders omzien, dan naar hare hondjes. — De hooge regering heeft een nieuw blyk gegeven van hare belangstelling in de zenuw van ons volksbestaan, door een belangryk berigt voor den handel bekend te maken, drie en vyftig dagen na dat zy het ontvangen had. — Prins Frederik is nog altyd admiraal onzer vloot. — Te Antwerpen wil men eene geregelde stoombootdienst op Nieuw-York daarstellen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Iets betrekkelijk hetgeen er deze week ter dezer stede is voorgevallen.

Deze week moesten weder vele ingezetenen dezer stad getuigen zijn van een zoodanige gebeurtenis als er voor zeer weinig jaren ook alhier, tot ergernis en schrik van ieder weldenkende, heeft plaats gehad; namentlijk, een botsing tusschen de loodsen van het Nederlandsche en Belgische Loodswezen; welke botsing wel niet zoo erg was als vroeger, maar zoo als het zich in den beginne liet aanzien, veel ernstiger gevolgen dan ooit had na zich kunnen slepen.

Schrijver dezes, met alle weldenkenden, betreuren het voorgevallene en wenschen van harte dat er door de hooge overheid zoodanige maatregelen werden genomen, als noodig zijn om zulke ergerlijke tooneelen voortekomen. Vooral, en in de eerste plaats, wenschen wij zulks van hen, die aan het hoofd van het Belgische Loodswezen geplaatst zijn, en die, in plaats van hunne onderhoorigen (die met hen in deze stad toch maar gasten en vreemdelingen zijn) in hunnen al te sterke naijver tegen te gaan, hen veeleer aansporen om alle mogelijke middelen in het werk te stellen, ten einde Vlissings ingezetenen te benadeelen. Getuige hiervan het gebeurde in deze week, hetwelk wij onder anderen als een klein bewijs hiervan aanvoeren.

Zoo als ieder bekend is, strekt deze stad door hare schoongelegene havens (en door het weinige ijs, hetwelk zich hier slechts in zeer barre winters vertoont,) tot eene veilige legplaats voor zoo veel schepen als er slechts van deze schoone gelegenheid willen profiteren. Ook deze winter hebben onze havens aan een aantal schepen tot zoodanig eene legplaats verstrekt, van waar zij iederen dag gelegenheid hebben te vertrekken, zoo als gebleken is dat al de schepen voor Antwerpen bestemd, op het berigt dat de Schelde vrij van het ijs was, zich onmiddelijk in beweging stelden om deze havens te verlaten.

Nu is het bekend dat het alleen aan Nederlandsche Loodsen vergund is schepen in en uit onze havens te loodsen, en zoodra dezelve zich ter reede bevinden, zijn de gezagvoerders van die schepen vrij in de keuze tot het nemen van een' Nederlandschen of Belgischen loods om naar Antwerpen op te zeilen, en daar nu het grootste gedeelte der alhier liggende schepen vreemde en geen Belgische vlaggen voeren, zoo leed het ook geen twijfel, of er zouden er zeker onder gevonden worden die zich van de zich aan boord bevindende Nederlandsche loodsen tot aan Antwerpen zouden bedienen. Doch ziet, wat gebeurt,... daar ontvangen al de gezagvoerders der voor Antwerpen bestemde schepen order, om zich, zoodra zij ter reede zouden zijn gearriveerd, van een' Belgischen loods te voorzien en de Nederlandsche loodsen, als waren zij onbekwaam voor hun vak, onmiddelijk te verwijderen. En nu begeven zich de Belgische loodsen, geregtigd

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

- Dat is Maria's stem, zeide de grijsaard verbleekende..... Och! hernam hij na geluisterd te hebben, dat is weêr eene kinderachtigheid, eene guitenstreek om ons in den tuin te lokken. Dwaasheid!

En het gesprek werd vervolgd. Maar een nieuwe kreet deed zich hooren. Voor ditmaal was de stem van het jonge meisje niet schel, als de eerste keer, maar dof en gesmoord. De grijsaard verbleekte op nieuw, stond op en liep ijlings de kamer uit en den tuin in. Ik nam mijne krukken op, en volgde hem met groote moeite. Eensklaps hoorde ik een doordringenden kreet, en den slag van een op den grond vallend ligchaam. Ik kwam geheel bewogen in de laan, van waar het geluid kwam; maar ik had nog geen tien stappen gedaan, toen zich een schrikkelijk schouwspel voor mijne oogen vertoonde; de oude Gregorio lag, zonder beweging, aan mijne voeten.

Hier bedekte mijn oom zijne oogen met de handen en zweeg. Eene angstige vrees deed mij het hart kloppen. Ik nam de koude hand van mijnen oom, dien dit herdenken scheen te verschrikken, drukte dezelve teeder in de mijne, en zeide beschroomd:

- Welnu! wat zaagt gij in den tuin?

- Hoe? vroeg hij sidderende, heb ik het u niet gezegd? Welnu! vóór mij, met verflaauwde oogen en een loodkleurig gelaat, zag ik Maria, Maria, die ik zoo zeer beminde, aan een tak van een kastanjeboom, als een straatroover opgehangen. Een zakdoek, achter haar hoofd vastgeknoopt, bedekte haar mond. Hare verscheurde, gehavende kleederen waren met bloed en slijk bedekt; hare oogen waren open, maar zij hadden de verglaasde stijfheid van den dood! Ik nam hare hand..... zij was koud! Ik leide de mijne op haar hart..... het klopte niet meer! Een papier was, met eene speld, op hare borst vastgemaakt, en men las er deze woorden met bloed geschreven op:

« Dus sterven de verraders!"

- O neen! zij is niet dood! riep ik wanhopend uit. Ik nam mijn dolk, sneed de koord door, en het ligchaam van Maria viel aan mijne voeten. Toen knielde ik neder, ik boog mij over haar heen; hare met bloed opgezwollen oogen behielden altijd hunne schrikkelijke stijfheid. Ik leide de hand op hare borst.....

- O mijn God! riep ik uit, het is dus geene begoocheling?.... Ik bedrieg mij niet! haar hart heeft onder mijne hand geklopt! Ja, eene nieuwe klopping doet zich voelen!

Toen veranderde mijne wanhoop in een dwaze en woedende vreugde, zoo als mijne smart geweest was. Ik nam Maria in mijne armen, ik hief haar van den grond, en, door die bovenmenschelijke kracht, die eene hevige zedelijke aandoening schenkt, geholpen, bragt ik haar, bijna zonder moeite te bed. De oude dienstmeid was op mijne kreten komen aanloopen. Ik zond haar om den barbier, die mij verzorgd had, en die met den meest mogelijken spoed kwam. Hij opende Maria eene ader..... Het was nog tijd! Een uur daarna was Maria aan het leven en aan mijne liefde terug geschonken!

Ik zal u mijn geluk, mijne verrukking niet melden: zulke gevoelens kunnen niet beschreven worden.

Toen mijne welbeminde de oogen had geopend, en ik het geluid harer stem had gehoord, dacht ik er eerst aan, dat ik Gregorio in den tuin had gelaten. Wij snelden er heen. Toen wij op de plaats kwamen, was het te laat: de grijsaard had opgehouden te leven.

Ik ging den volgenden dag, omringd van mijne soldaten, op een karretje, op hetwelk men een weinig stroo gedaan had, den weg op naar Napels. Maria lag aan mijne zijde; het arme kind lag stervende. De zedelijke schokken, die zij in zoo korten tijd ondergaan had, hadden deze arme bloem doen verwelken. O, thans zijn de stormen geweken! dacht ik gelukkig, zij zal onder den adem mijner liefde weder ontwaken!

Te Napels vernam ik, uit de dagbladen, de teregtstelling der bandieten, die mijne kompagnie naar Cosenza had gebragt. Een dezer bladen verhaalde, dat twee van hen, zich voor het peloton, dat hen moest fusileren, bevindende, weenende in elkanders armen waren gezonken, en dat zij den naam van vader en zoon hadden gewisseld. Het waren de oude monnik Barytus en de bandiet Peppe Coppa. Ik had het reeds vermoed.

Acht dagen daarna waren wij in Frankrijk terug. Ik kreeg er mijn brevet als bataillonskommandant, want toen werden de diensten beloond. Maria was altijd lijdende en zwak; zij worstelde langen tijd krachtig met hare ziekte en met hare herinneringen. Haar gestel en mijne zorgen overwonnen de ziekte eindelijk. Eenige dagen na hare herstelling, lagen wij beide voor het altaar geknield en zegende een priester ons huwelijk in. Het is van dit oogenblik af, dat Maria haar naam, die te smartelijke herinneringen bij haar deed opkomen, voor dien van Henriëtte, onder welken gij haar kent, mijne kinderen, veranderde.

- Hoe! riep ik met aandoening uit, onze tante Henriëtte?

- Is Maria, hernam mijn oom, met een zwaarmoedigen grimlach.

In dit oogenblik ging de deur van de zaal open, en onze tante trad binnen. Toen wij haar zagen, groetten Henry en ik haar met dien eerbied, dien eene zoete vertrouwelijkheid ons somtijds deed vergeten. O! zij was het wel, het was Maria! De ouderdom, hare hairlokken verzilverende, had het vuur, dat eens in hare oogen had moeten blinken, door eene uitdrukking van droefheid, vervangen. De smarten en de stormen der jeugd hadden op haar voorhoofd een onuitwischbaar en plegtig stempel gedrukt, en ik meende in den blik vol goedheid, dien zij ons bij haar binnenkomen schonk, de schitterende bevestiging van het verhaal, dat onze oom ons gegeven had, te lezen. (*Echo.*)

door hunne superieurs, bij het uitgaan der schepen in sloepen gezonden zich, om zeker van hunne zaak te zijn alvorens de schepen buiten de hoofden waren gekomen, dezelve aan boord te klampen, hetgeen helaas! de eerste en gegrondste aanleiding tot eene botsing gaf. Nu zijn het misschien wel is waar de Nederlandsche loodsen die het eerst de handen aan hunne tegenpartij hebben geslagen, maar ik vraag hier, wie er aanleiding toe heeft gegeven, en wanneer wij de zaak van de regte zijde beschouwen, zullen wij dan de oorzaak niet te zoeken hebben bij de Directie van het Belgische Loodswezen? daar zij zulks had kunnen voorkomen, door de loodsen eerst dan aan boord der schepen te doen gaan als zij ter reede waren gearriveerd; zij waren immers toch zeker van hunne zaak? Ik antwoord hier zelfs ja, zij hadden zulks kunnen en moeten voorkomen; doch wat zullen wij zeggen en verwachten van hen, die, ofschoon vreemdelingen zijnde en in het volle genot der burgerlijke voorregten, zich echter niet ontzien om datgeen wat aan deze kwijnende stad nog tot voordeel verstrekken kan, naar Antwerpen te doen vervoeren. Getuige hiervan het afgeloopen jaar, gedurende hetwelk wij verscheiden schepen, die nog al aanmerkelijke zeeschade bekomen hadden, (en die anders in deze havens komende veel voordeel aanbrengen, aan allen die tot de herstelling van zoodanige schepen in aanmerking komen) door toedoen der Directie van het Belgische Loodswezen, tot spijt der ingezetenen en vooral der mindere standen, die daar als op wachten, naar Antwerpen moesten zien opslepen. Wenschelijk ware het dus, dat zij het verkeerde hunner handelwijze eens leerden inzien, als ook zij, die zich als werktuigen niet alleen laten gebruiken, maar zelfs de hand leenen en alles in het werk stellen om door middel van het werktuig daar zij directie over voeren, de Belgen en ook hun zelve te bevoordeelen, en alzoo geen gering nadeel aan vele inwoners toebrengen, aan wien zij veel verpligt, ja van wien zij soms afhankelijk zijn.

Ik, die een vijand van alle ongeregeldheden ben, en allen, van welke natie zij ook zijn, indien zij zulks verdienen, als broeders beschouw, ik roep het dus aan allen die zulks aangaat toe: Vermijd toch alles wat tot zoodanige ergerlijke tooneelen aanleiding geven kan. Leen toch de hand niet meer aan hetgeen Vlissings ingezetenen benadeelt, want weet, dat eens de maat uwer gruweldaden vol zijnde, er wel eens een tijd zoude kunnen komen op welke zij, wiens voorgeslacht meer dan eenmaal deze stroomen van vreemd schuim wisten te zuiveren, ook nog in staat zouden zijn om, het koste wat het wil, het voorvaderlijk erfdeel van alle vreemde huurlingen te bevrijden.

Een Oud Nederlander.

MENGELINGEN.

«De belastingen zijn het bloed van het volk.”

Deze merkwaardige woorden, door mevrouw de prinses van Oranje gesproken, zijn waar en waarachtig: *de belastingen zyn het bloed van het volk.*

De hooge, veel te hooge, schandelijk ongeoorloofd hooge belastingen zijn het, die aan de bloei en de welvaart van het volk knagen, die het volk beletten vooruit te komen, iets voor den ouden dag af te zonderen, ja, zich van het onontbeerlijkste, het hoogstnoodige te voorzien.

De ambachtsman, die zes dagen van de week werkt, kan zeker zijn, dat, ten minste, het loon van twee dagen voor de belastingen is — en in plaats van bij zijn sterven zijnen kinderen iets te kunnen nalaten, kost het hem moeite genoeg, om door werken en zwoegen zoo veel te verdienen, dat hij zijne belasting op den tijd kan betalen; zelfs kan hij dikwijls door die gevloekte hooge belasting niet eens zoo veel overwinnen, om zich eene voegzame begravenis te bezorgen.

Even als de pest zich aan alles en aan allen mededeelt, die slechts in hare nabijheid komen, even zoo hechten zich in ons vaderland de belastingen aan alles, overal kleven zij aan.

Van het kleinste eigendom dat de burger bezit, moet hij veel, veel te veel opbrengen; van zijn huisraad even zoo, en van de vensters, waardoor hij het daglicht ontvangt, en van den schoorsteen, dat toch waarachtig geene voorwerpen van weelde, maar wel degelijke noodzakelijkheden zijn, even zoo.

Van het minste bedrijf, van het minste beroep, of van de minste bezigheid die de burger uitoefent, om op eene eerlijke wijze zijn brood te verdienen, moet de schatkist het hare hebben; want zonder *patent* is het niemand vergund, eenig beroep of eenige bezigheid uit te oefenen en ieder patentschuldige weet hoe schrikbarend hoog de patenten gesteld zijn.

Er wordt niet gevraagd of uw beroep of uwe bezigheid u winst of voordeel aanbrengt, het patent moet betaald worden, al ware het ook, dat gij bij uw bedrijf geld moest bijleggen. Onder de namen van *grondlasten*, *meubilair*, *personeel* en *patent* is het, dat de burger er onder gehouden wordt, en dikwijls tot den bedelstaf wordt gebragt. En alsof die belastingen niet hoog genoeg waren, zijn zij nog door opcenten en zegelgeld verhoogd, ja waarachtig: *de belastingen zyn het bloed van het volk.*

—

De belastingen zyn het bloed van het volk. Van elk stuk huisraad dat gij in uwe woning hebt, van de kleederen die gij draagt, van de meeste levensmiddelen die gij nuttigt, wordt belasting betaald. De belasting is soms hooger, bedraagt soms meer dan de waarde van het belaste: denkt slechts aan het zout, het onmisbare zout, dat veel hooger belast is dan de waarde bedraagt. Die schandelijk hooge belasting maakt dat de mindere burger geen vleesch bekomen kan, dat toch zoowel voor hem als voor den rijken geschapen is. Die belasting is de oorzaak dat de arme zieke zich het gebruik van een glas versterkenden wijn moet ontzeggen, dikwijls zoo noodig en noodzakelijk tot herstel zijner krachten. En die belastingen, hoe drukkend dan ook, moeten betaald worden op den dag, op het uur. Den hardvochtigsten schuldeischer kunt gij nog uitstellen, kunt gij nog een weinig tijds uitstellen, maar de belastingen niet, die moeten steeds daar zijn, onverschillig op welke wijze gij aan de gelden gekomen zijt, wilt gij niet dat uwe eigendommen of het weinige dat gij bezit, *in naam des Konings* verkocht wordt. Ja, nogmaals ja: *de belastingen zyn het bloed van het volk.*

—

Waren die belastingen zoo hoog, omdat de behoeften des lands zulks vorderden, dan zouden wij zwijgen; ware het dat de dijken en waterkeeringen zoo veel gelds kostten, wij zouden zeggen, het is niet meer dan billijk dat het volk de vrucht van zijnen arbeid opoffert, om van overstrooming bevrijd te blijven.

Wij zouden zwijgen, wanneer ons land door vijanden omringd was, en de hooge belastingen moesten dienen om eene legermagt te onderhouden, die op de grenzen voor onze veiligheid waakte, ons in onze eigendommen beschermde.

Tegen de afpersing van *het bloed des volks* zouden wij onze stem niet verheffen, wanneer de met zoo veel moeite en zorg, de dikwijls uit de bank van leening gehaalde, of tegen woeker-interest opgenomene penningen strekken moesten om eene aanzienlijke oorlogsvloot in zee te houden, ten einde onze buitenlandsche bezittingen te behouden; maar, neen! *het grootste gedeelte der belastingen dient om eenigen in overvloed te doen leven, om eenigen vet te mesten, en de schandelykste en ongehoordste verkwistingen te bestryden*, en daarom is het, dat wij zeggen, dat wij onze stem luide verheffen en op VERANDERING, OP BEZUINIGING, op eene aanmerkelijke VERMINDERING VAN BELASTING aandringen; want met de belastingen mag niet roekeloos, niet verkwistend gehandeld worden, aangezien *de belastingen het bloed des volks zyn.*

—

Wij zijn niet onbillijk, verre van daar. Wij weten, dat er ambtenaren zijn, wier rang en waardigheid het vorderen, ja noodzakelijk maken, dat zij een aanzienlijk jaargeld bekomen, en daarom maken wij er geene aanmerking op, dat elke minister jaarlijks ƒ 12.000 ontvangt, eene som, op verre na niet toereikend om de onkosten te bestrijden van den staat, dien hij gedwongen is te voeren; maar het ergert ons, dat wij, burgers van den staat, jaarlijks ƒ 25,000 moeten opofferen voor eene in de Fransche taal geschrevene courant, die hier door bijna niemand gelezen wordt, en die ons belagchelijk maakt in de oogen der vreemden.

Het ergert ons, dat alleen die ingezetenen die eigendommen bezitten, of door hun bedrijf anderen brood verschaffen, onnoemelijke sommen in 's rijks bodemlooze schatkist moeten storten, terwijl de effectenhouders, die geenen handenarbeid, geenen medeburgers werk en brood verschaffen, maar hunne interesten trekken uit de belastingen, het bloed des volks, weinig of niets bijdragen tot voorziening in de veel te hooge uitgaven des rijks.

Het ergert ons, dat elk lid der Eerste Kamer jaarlijks drie duizend gulden van het bloed der natie in den zak steekt; eensdeel, omdat wij gelooven zeer goed buiten eene Eerste Kamer te kunnen, die toch weinig of niets uitrigt, en anderdeels, omdat wij ook hier eene verkwisting opmerken, die geheel doelloos en niet noodzakelijk is, zoo als alle verkwistingen zijn.

In ons vorig nommer hebben wij reeds gezegd, dat de Eerste Kamer acht en twintig leden telt, niettegenstaande zij met twintig volstaan kon. (Art. 82 der grondwet). Waarom dus ƒ 24,000 weggeworpen.

En dan nog, men noemt die drie duizend gulden geen traktement, neen! om traktement aan te nemen hiervoor schamen zich de leden der Eerste Kamer. Onder de benaming van *reis-* en *verblyfkosten* wordt ieder hunner jaarlijks drie duizend gulden uitbetaald. (Art. 89 van de grondwet). En vooronderstellen wij nu, dat elk lid jaarlijks honderd dagen te 's Gravenhage doorbrengt, hetgeen echter zoo niet is, dan vinden wij, dat ieder voor reis- en verblijfkosten *wekelyks* ƒ 215 ontvangt. Verdient dit niet den naam van roekelooze verkwisting te dragen.

En wie zijn zij, die leden der Eerste Kamer, zijn het mannen welke die ƒ 3000 behoeven om met hun gezin van te kunnen leven? neen! verre van daar: Art. 82 der grondwet zegt het ons reeds, dat het mannen zijn, die door hunne geboorte of gegoedheid onder de aanzienlijksten van den lande behooren, en al zeide de grondwet ons zulks niet, dan slechts behoeven wij eenen blik te slaan in de naamlijst der leden, om ons te overtuigen, dat zij geenszins de ƒ 3000 uit 's rijks arme schatkist behoeven.

Ook de leden der Tweede Kamer zouden ons gaarne doen gelooven dat het om niet was dat zij de natie vertegenwoordigden; want ook zij genieten geen traktement, maar ontvangen desniettemin, voor reis- en verblijfkosten, jaarlijks ƒ 2500. (Art 88).

De heeren leden der kamers hebben inderdaad geene goedkoope wijze van reizen en zoeken wel dure logementen uit.

En nog zouden wij geene aanmerking op die reis- en verblijfkosten maken, waren de leden der Tweede Kamer mannen, die in de gelegenheid waren geheel hunnen tijd te wijden aan de belangen der natie die zij vertegenwoordigen; maar wij treffen onder hen ambtenaren aan, die, zoo als van zelf spreekt, in de onmogelijkheid zijn hunne betrekking waar te nemen wanneer zij zich in den Haag bevinden; men denke slechts aan Jonkheer Opperdoes Allewijn, die te Hoorn rijks-ontvanger is; aan Jonkheer Opperdoes Allewijn de remplacent van Jonkheer van Akerlaken, die nu ook, als in der Eerste Kamer, ƒ 3000 reis- en verblijfkosten geniet.

Het ergert ons, dat, den ellendige toestand van 's rijks schatkist in aanmerking genomen, de oudste zoon des Konings, de prins van Oranje, zoodra hij achttien jaren telt, den lande jaarlijks eene ton gouds kost, en bij het voltrekken van een huwelijk jaarlijks het dubbele van die som ontvangt; want wij vragen: waartoe dat jaargeld? is het, omdat de prins van Oranje 's konings eerste onderdaan is? (Art. 35 en 36 van de grondwet).

Het ergert ons dat mannen zoo als van Hall, levenslang jaarlijks ƒ 6000 ontvangen.

Het ergert ons, dat er hoofd-ambtenaren gevonden worden, wier traktementen duizenden bedraagt, wier werkzaamheden zoo gering en onbeduidend zijn, dat er lieden *by legio* gevonden worden, die zich gelukkig zouden achten, die werkzaamheden voor zoo vele honderden te verrigten, als de ambtenaren duizenden verdienen.

Het ergert ons, dat er, bij voorbeeld in de hoofdstad, ontvangers gevonden worden, die jaarlijks op een inkomen van zes of zeven duizend gulden kunnen rekenen, en toch geene andere bekwaamheden tot vervulling hunner betrekking behoeven te bezitten, dan hetgeen op de stads-armenscholen, en dan nog niet eens in de hoogste klasse, onderwezen wordt.

—

Dit alles ergert ons, en ieder, wiens hart goed geplaatst is, zal die ergernis met ons deelen.

Wat men ook zeggen moge, de belastingen zijn daardoor zoo drukkend en hoog, omdat zij meerendeel strekken om eenige uitverkorenen in weelde en overdaad te doen leven.

Gij zoudt eenen ongelukkigen vriend weigeren geld te geven, omdat gij zoudt meenen zulks niet voor uwe vrouw en kinderen te kunnen verantwoorden. Zegt ons, kunt gij het dan voor hen verantwoorden, dat gij datgene, wat gij hun na uwen dood dacht na te laten, in de bodemlooze schatkist werpt?

Zoo als het nu is kan en mag het niet blijven. Het volk bekrimpt zich, ja, ontzegt zich zelfs het noodwendige, om de weelde en overdaad der grooten te betalen.

Het volk wordt uitgezogen om de grooten vet te mesten. Verandering, bezuiniging moet er plaats hebben.

Verandering, bezuiniging! ziedaar onze leus. Er moet een einde komen aan de verkwistende wijze waarop de er met de belastingen gehandeld wordt; want mevrouw de prinses van Oranje had gelijk, en hare woorden waren waarachtig, toen zij zeide: DE BELASTINGEN ZIJN HET BLOED DES VOLKS.

(*Hydra.*)

Hoe het hart van den Koning van Napels openging en wat er eerst moest gebeuren.

Zoo is er dan weder een koninklijk hart opengegaan! De koning van Napels — ik weet niet of hij ook tot de *ridderlijke* koningen behoorde, maar tot de *behoudende* behoorde hij bij uitnemendheid — de koning van Napels en Sicilië, na Palermo acht en veertig uren lang te hebben laten bombarderen, heeft plotseling *de overtuiging* bekomen, dat de hervormingen welke zijne onderdanen verlangden en welke hij tot in het 47e uur des bombardements als heilloos beschouwde, toch niet zoo nadeelig zouden zijn. *Vi apriamo il nostro cuore paterno!* « Wij openen u ons vaderlijk hart!” zeide de groothertog van Lucca, toen zijne onderdanen *dreigend* zamenschoolden onder zijne vensters; — want vroeger hield hij zijn vaderlijk hart gesloten. — « Wij openen u ons vaderlijk hart,” en wat redeneringen en verzoeken niet hadden kunnen uitwerken, bragt eene onstuimige zamenscholing te weeg.

Wonderlijk hoe de overtuiging bij sommige vorsten ontstaat! En nu weder de koning van Napels, die van geen hervormingen wilde weten, die hoofd en hart vol had van *behoud*, wiens mond steeds overvloeide van *magna sonantia verba*, die verklaart had liever de kroon te willen neder leggen en kolonel te willen worden in het Russische leger dan toe te geven aan de vreemde en holle theoriën, welnu, hoe blijft hij zich getrouw, die behoudende, ridderlijke koning? Zijne Siciliaansche onderdanen, na vruchteloos te hebben gepoogd hunnen koning, door redeneringen en verzoeken tot andere gevoelens te brengen, de Sicilianen verliezen het geduld en staan op. Ging nu het vaderlijk hart des konings open, even als dat des groothertogs van Lucca? Nog niet; eerst moest er nog op het volk worden geschoten, eerst moesten er nog eenige steden worden gebombardeerd; en toen zulks niet baatte, toen legde de koning, getrouw aan zijne overtuiging, den scepter neder en werd kolonel van een Russisch regiment? O neen, toen *capituleerde* Zijne Majesteit, gelijk de Fransche bladen het noemen; toen liet de koning afkondigen dat in zijne staten nagenoeg dezelfde hervormingen zouden worden ingevoerd als in de pauselijke landen, als in Toskane en Sardinië!

Had de koning van de Beide Siciliën zulks eenige maanden vroeger gedaan, zijn besluit ware met jubel ontvangen; thans, nu hij met dat besluit te nemen gewacht heeft totdat geheel Sicilië in opstand was, totdat er stroomen van bloed waren vergoten, totdat zijne troepen uit Palermo en andere steden verdreven waren, thans nu men zijn besluit aan niets anders weet toe te schrijven dan aan vrees voor het verlies der kroon, thans vraagt men of hij niet hooghartiger zou hebben gehandeld door werkelijk kolonel te gaan worden van een Russisch regiment, dan, in strijd met al zijne vroegere verklaringen en overtuigingen, koning te blijven van landen waar nu die « heillooze nieuwigheden” zullen bestaan?

Betreurenswaardig inderdaad is het dan een aantal vorsten eerst zoo laat besluiten kunnen zich in noodwendigheden te voegen, ja zelfs er eerst toe willen overgaan wanneer het uur voorbij is.

(*Arnh. Ct.*)

ADVERTENTIEN.

HERVATTING VAN STOOMVAART

MET DE

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

Op Zondag den 13. dezer en vervolgens zal, op de aangekondigde dagen en uren, de Stoombootdienst heen en weder *Rotterdam* en *Middelburg* plaats hebben.

Februarij 1848.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Zondag	13,	's mr. 6	ure.	Zondag	13,	's mr. 9	ure.
Dingsdag	15,	« 8	«	†Dingsdag	15,	« 8	«
Vrijdag	18,	« 10	«	Vrijdag	18,	« 5	«
†Zondag	20,	« 5	«	Zondag	20,	« 6	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 12. Februarij. Sedert den 10. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Antonius, J. van Overlaat, Londen. Louis, L. Andiens, Oostende, James en Sheperel; J. Ainsworth, New-York, alle stukgoed; Fortuna, T. E. Kramer, Odessa, lijnzaad; Antverpie, M. Saeys, Bayo, zout; Maria, J. A. Sivas, Londen, rijst; Jonge Marianne, E. L. Cornelius, Bergen, stokvisch; Helena, J. Mahujke, Monte-Video, huiden; the Transit, J. Main, Hull, stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

La Jeune Caroline, H. Roskamp, Bergen, stokvisch; de Jonge Hendrik, J. J. Wever, Bordeaux, stukgoed en wijn.

Voor Rotterdam bestemd:

Margaretha, P. N. Gramm, Messina, fruit, laatst van Vlissingen.

— Ll. Dingsdag is op de hoogte van Ouwens, in het Engelsche kanaal gepraaid, het Nederlandsch schip Admiraal van Heemskerk, met bestemming naar Brouwershaven.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].